

Джимъ я изгледа очуденъ. Подаде ѝ столъ безъ да я поздрави, както праваше и са исправи отъ предъ ѝ.

— Господине Майориванкъ, рече Цецилія, безъ да си подигне очитъ на него, азъ не идъ да ти увеличъ нещастіето, нито ще ти направѣхъ без-полезны укоренія. Минѣлото не принадлежи намъ. Ты си осъденъ да умрешъ съ смъртъ безчестна за името ти, за рода ти и за тебе сѣщія. Въспоминаніето за брата ми и неговата прольна кръвъ, която иска отмъщеніе, ма въспиратъ отъ да търсѣхъ средство за да та спасѣхъ. Но уруката на лорда Балтиморскій, браточедката на Джима Майориванка и сестра на Персифера е длъжна да опази отъ униженіе името на най славната фамилія на Съединенитъ Щаты. Ето орѣжіята които ще та отървѣтъ отъ тѣзи смъртъ.

Майориванкъ, плененъ отъ съчувствіе, отговори просто.

— Благодарѣхъ за тѣзи грижа, мисъ Антробисъ; вѣй ма угадихте.

Зе ѝ рѣката съ почитаніе, но тя го отблъснѣхъ хладнокръвно.

— Кръвъ ни дѣли! рече му тя.

И излзе, като остави Майориванка умысленъ.

“Да, мислеше той, Цецилія има право. Джонъ и другаритъ му могатъ да бѣдѣтъ обѣсены, но Джимъ Майориванкъ има право да умре отъ собствената си рѣка. Чудна работа! приложи той,